

سخنرانی آقای هندی

مبحث جلسه دوم مادران عمومی ۱ آذر ۱۴۰۲

بحث اهمیت دادن به دین باید در تمام ابعاد خانواده باشد و در طول زندگی جریان داشته باشد تا فرزندان و نسل بعدی بتوانند از آن بهره ببرند. اگر خانواده ها خودشان به دستورات دین عمل کنند می توانند انتظار داشته باشند که فرزندان شان نیز عمل کنند. به قول معروف تربیت موقعی است که خود والدین تربیت شده و رفتار درست داشته باشند زیرا فرزندان از رفتار بزرگترها یاد می گیرند و می فهمند که به چه چیزی باید اهمیت دهند. هرچه بیشتر به یک دستور عمل کنیم بیشتر در وجود ما نهادینه می شود و چه بهتر که این دستورات از جانب خداوند و دین باشد.

دین توسط خود ما در خانواده رواج پیدا می کند و نقش افراد خانواده در عمل به دستورات آن، نقش قابل توجهی است. در قرآن آمده است که ما نباید هیچگاه به حرف های شیطان گوش دهیم زیرا راه سعادت را بر ما می بندد. وسوسه ها و گمراهی ها به مرور در جامعه یا افراد رخ می دهد و ذره ذره انسان را به تباهی می کشد برای مثال با نشر تصاویر و رفتارهای ناپسند در سطح جامعه، به مرور قبح آن رفتار از بین می رود و جامعه دچار آن چیز می شود. و حتی اگر بخواهیم به فرزندان احکام دین را بیاموزیم نیز باید گام به گام پیش برویم. عمل و ایمان مانند یک زمین کشاورزی هستند که عمل بذر و ایمان زمین زراعت آن است و اگر ما بهترین بذر عالم را نیز در زمین بد بکاریم نتیجه نخواهیم گرفت برای مثال می توان به جنگ امام علی (ع) با عمر بن عبدود اشاره کرد که امام با اخلاص و ایمان کامل دست به شمشیر بردند و باعث پیروزی شدند در آن موقع بهترین بذر جهان در بهترین زمین زراعی جهان قرار گرفت.

ما ممکن است که مقداری رگه از کفر در ذهن خود داشته باشیم و خود ندانیم زیرا که کفر را خوب نشناختیم و عالم به ابعاد مختلف آن نیستیم و حتی گاهی ممکن است که تلاشی هم برای بیرون راندن کفر نمی کنیم. اینجا است که تفکر و تعقل به کار می آید و به ما کمک می کند که به گوشه و کنار های ذهن خود پی ببریم، درست را از غلط تشخیص دهیم و به عواقب کار خود اشراف کامل داشته باشیم.

حال هدف ما از تربیت فرزندان چه می تواند باشد؟ آیا اصلاً ما می خواهیم که فرزند دین دار داشته باشیم یا خیر یا اینکه فقط موفقیت تحصیلی برای ما مهم است. هر نوع تربیتی که ما برای فرزندان خود به کار بگیریم، می تواند بر روی نسل های آینده نیز تأثیر گذار باشد چون این نسل مانند زنجیر به هم متصل هستند و کار بد نسل های آینده می تواند به پای ما هم نوشته شود. ممکن است که فرزند ما به رتبه های بالای علمی هم دست پیدا کند ولی به دلیل ضعف تربیتی ما در آینده از دین منحرف گردد و حتی بدتر آنکه افراد دیگر را نیز با خود به گمراهی بکشد. آیا والدین حاضر هستند که فرزندان آنها به قیمت گمراهی به درجات علمی دست پیدا کنند.